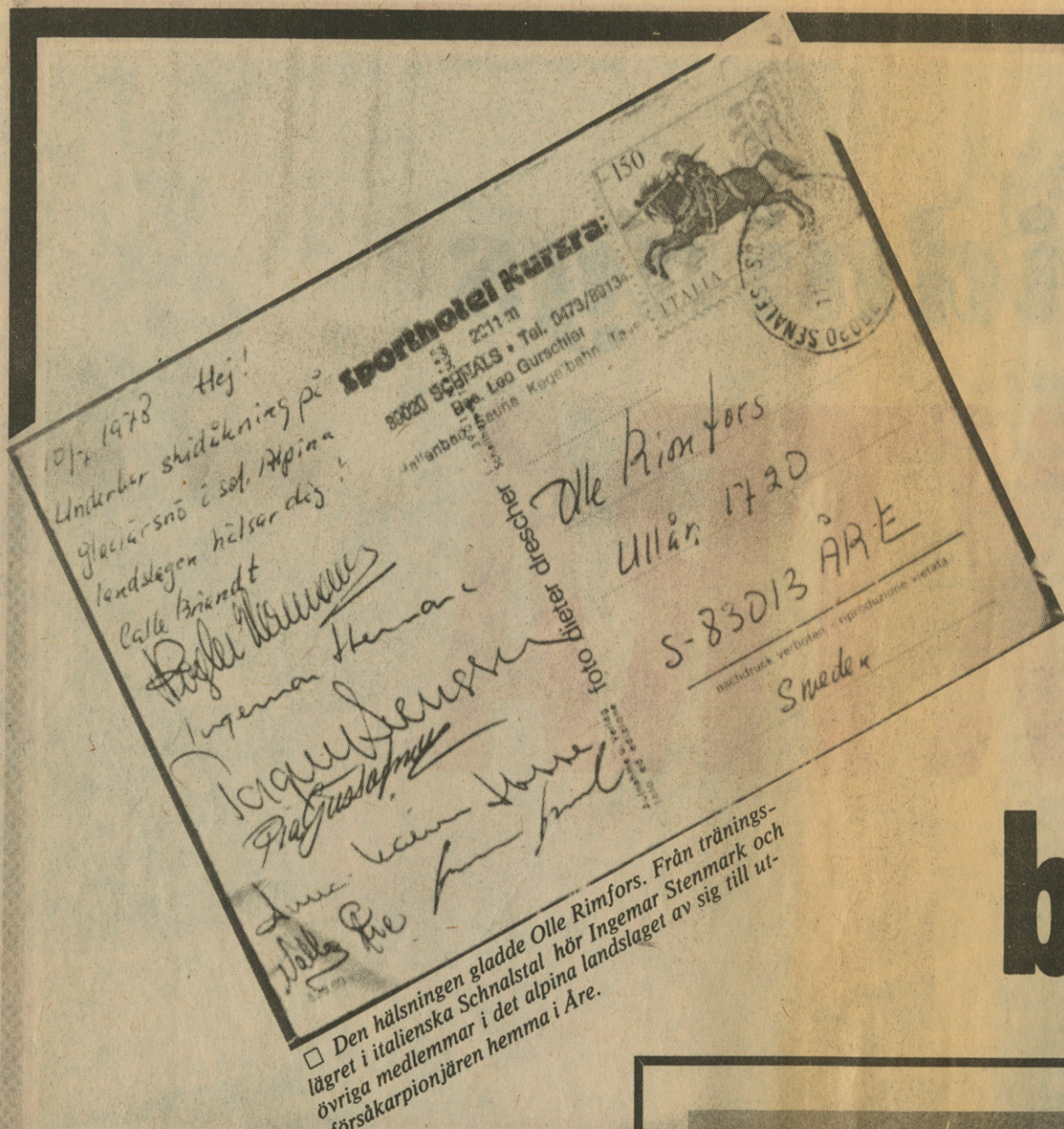

Ingemar Stenmark var inte ens påtänkt när Olle började åka slalom

- Hela sitt liv har han åkt skidor.
- De första snörde han på sig som fyraåring i barndomens Tiveden. Året var 1901.
- Idag tar sig 82-åringen utför hemmabackarna i Åre.
- Olle Rimfors är en av pionjärerna inom modern svensk utförsåkning. Han har varit med sedan starten för nästan precis 50 år sedan.
- Aldrig kunde han ana att den sport som en handfull entusiaster ägnade sig åt i slutet av 20-talet skulle bli en folkrörelse och fostra världsstjärnor som Stenmark och kompani.

Olle är pensionerad major från 15. Fältjägare var han i hela sitt liv. Och när han lämnade regementet i Östersund så flyttade han till Åre. Sportstugan vid foten av Skutan blev permanent bostad för utförsåkningsentusiasten och fjällräven. Den som träffar honom får snabbt klart för sig att skidåkning aldrig varit någon fritidssysselsättning för Olle. Det har varit ett sätt att leva. Och det har i sin tur varit ett budskap som han försökt föra vidare till alla oss andra.

Fortfarande medverkar han flitigt i facktidkrifter. Han kan ägna timmar och otaliga A4-ark åt att analysera Ingemar Stenmarks åkstil eller berätta om iglooismen. Under årens lopp har han skrivit ett flertal instruktionsböcker.

- Utförsbibel

Den kanske mest kända kom ut redan 1935. Den bar titeln "På skidor i Alperna" och utgjordes egentligen av dagbokanteckningar samlade under en sex veckor lång vistelse i St. Anton i den österrikiska Tyrolen året innan.

Medförfattare var vännen — och sedermera internationella skidpampen — Sigge Bergman. Olle och Sigge gav sig på vinst och förlust ned till Hannes Schneiders berömda arlbergiska skidskola. De kom, såg och lärde.

"På skidor i Alperna" blev en utförsåkningsbibel. Den upplaga Almquist och Wiksell tryckte upp tog snabbt slut. Olle fick ett antal exemplar som han under årens lopp givit bort. Det enda han har kvar idag i bokhyllan är ett gulnat korrektursexemplar.

Första kontakten med utförsåkning hade Olle fått redan i

□ Olle har aldrig frusit om fötterna, händerna eller baken. Skorna och handskarna är rymliga och gjorda av renskinn. Och satt dig för all del aldrig direkt på snön.

□ Olle Rimfors har jobbat med fjällsäkerhet nästa hela sitt liv. De grundläggande råden är enkla. Klä dig rätt och respektera fjället. I den här specialkonstruerade vindsäcken kan man fortsätta åka skidor, eller om vädret blir alltför svårt, stanna och dra den över huvudet som ett tält.

Entusiast är ett ofta missbrukat ord. När det gäller Olle Rimfors i Åre känns det som ett understatement. Olle har aldrig nöjt sig med saker och ting som de är. Han har alltid ansträngt sig att finna bättre lösningar, att lära sig nya saker. Han var på 30-talet med om att skapa svensk utförsåkning.

□ Den här sovsäcken av renskinn har hållit genom åren. Lite otymplig att bära med sig kanske, men när kylan slår till på fjäll så uppskattas den.

slutet av 20-talet. Han deltog regelbundet — först som elev och sedan som instruktör — i de kurser som anordnades i Stollen i Skidfrämjandets regi.

Där fanns även Sigge Bergman. De två kände för övrigt varandra sedan tiden vid gymnastiska centralinstitutet (GCI) i Stockholm i mitten av 20-talet. Då brukade de förlägga sina skidturen i närheten av Skanstull.

□ Fattiga som råttor

1933 kände de att de nått en återvändsgränd. Efter de första årens teknikhäuse stod man och stampade på samma fläck. De instruktionsböcker man fick förlita sig på så än det ena än det andra. Nere i Mellaneuropa stod Hannes Schneider med svaren på alla frågor.

De tog läget och stannade borta i nästan två månader. Med Olles egna ord "två starka, friska, tysta norrlänningar som brann av iver att få lära". Och fattiga som skåpråttor. När logi och resa var betalda räckte pengarna bara till ett lagat mål mat om dagen.

När det vankades lunch och Schneiders övriga elever — prinsar, furstar och andra rika krösusar — tog in på närmaste Gasthaus så satte sig Olle och Sigge bakom huskuten och tog ur ryggsäckarna fram franskbrödet, smöret (som förvarades i väll-burkarna) och tevattnet.

□ Dräplig läsning

Men i backarna gick det hyfsat. Svenskarna hade skidvana och även om den arlbergiska skidskolan var något främmande för dem så avancerade de snabbt till "förstaklassare". Konditionen var det heller inget fel på när de likt bergsgetter klättrade upp för branterna. Några lifter fanns ju inte.

Blivis bjöd dagbokanteckningar på dräplig läsning. Men hela tiden skriver man med instruktörens baktanke att locka fram hemligheten med arlbergarnas åskicklighet. Så här summerar man sina intryck efter några veckors studier:

"1) Man måste ha bästa möjliga utförsåkning. Det är meningslöst att göra någon mellanövning för eventuellt motut eller slästräckor.

2) Våra skidor och bindningar fungerade bra. Klädseln kunde kanske ha varit något lättare. Vi hade sweaters, stormblusar och skärmössor. Glasögon bära ej användas. Byxor får ej vara för vida och bilda vindfång.

3) Våra stavar voro för långa och tunga.

4) Konstet att åka löst utan nervositet är A och O.

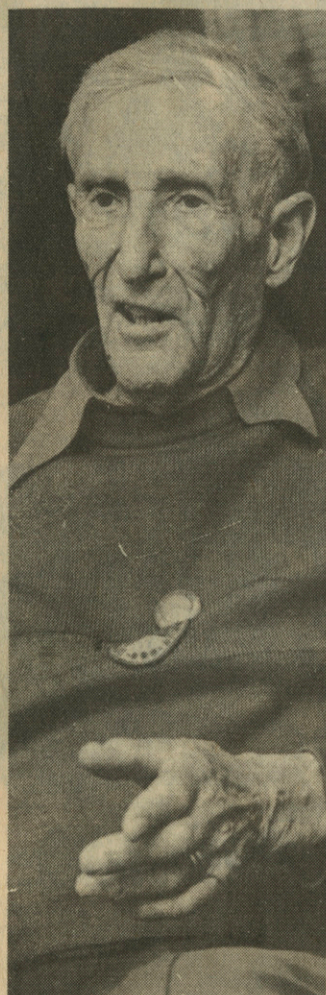
5) Blir farten för hög måste man kunna bedöma vilket som är fördelaktigast: att låta luftmotståndet verka genom att stå rak eller att svänga.

Olle menar att mycket av det han lärde i St. Anton är giltigt än idag. Tekniken har naturligtvis utvecklats (Olle och Sigge förlitade sig t.ex. helt till stäm- och plotteknik och gav sig inte på några parallellsvängar) men grunderna är desamma.

□ VM-start

I takt med att man lämnade prinsarna och krösusarna efter sig på alpväggarna så växte det svenska självförtroendet. Så in-nan man åkte hem passade man på att ställa upp i VM i St. Moritz. Olle och Sigge placerade sig i mitten av fältet. "Inte så puckelvgigigt", kommenterar Olle idag.

Nu följer han idolens härjningar på TV-rutan

□ Jag har aldrig haft tillfälle att träffa Stenmark, men har följt alla hans tävlingar via TV:n.

Men än återstod det mesta av arbetet. Nu gällde det ju att sprida de nyvunna kunskaperna på hemmaplan. Varje ledig lördag — söndag reste Olle runt i landet och profeterade. Hemma i Jämtland började man på allvar röja för slalombackar.

I januari 1935 arrangerade Olle den första egna slalomtävlingen på Frösön. 1937 gick distriktsmästerskapen av stapeln. Och samma år arrangerades de första svenska mästerskapen i slalom. Plats: Frösön. En av de drivande: Olle Rimfors.

För honom var SM-et det definitiva beviset. Utförsåkning hade äntligen fått fäste i Sverige. Det hade tagit tio år av intensivt arbete mot krafter som i många fall föraktfullt tallade om "onyttiga skidakrobater".

□ Lärare 16 år

Olle var fortfarande militär. Skidpropagandan sköttes på ledig tid. 1950 avgick den gamle fältjägaren med pension från det militära. Under de kommande sexton åren arbetade han vikensmässigt som skidlärare och var även med om att bilda Svenska skidklubbens 1957.

Hela tiden sysslade han dessutom med fjällsäkerhetsarbete. Den tändande gränsen var en fjällräddningsexpedition som han ledde 1929 sedan tre människor försvunnit. En militär patrull skickades ut från 15 under befäl av Olle och hittade de tre — ihjälfrusna.

I tidningarna diskuterade man hur olyckor av det här slaget skulle kunna undvikas. Det beslöts att militären skulle bli den sammanhållande länken i fjällräddningen. Men dessutom inrättade så småningom ortspatruller med civila folk runtom i Jämtland. Den organisationen stod sig i stort tills polisen tog över.

□ Fjällrespekt

Olle har alltid haft respekt för fjället. Han lärde sig tidigt vikten av att klä sig riktigt och använda praktisk utrustning. Många detaljer har han själv konstruerat. Ett exempel är skalken till pulkan. Tidigare fick man förlita sig till ett rep och det gav varken styrelse eller städga.

Under många år deltog han med liv och lust i "iglooismen", en rörelse som bestod av frisksportens utövare som ville prova på att leva primitivt på kalfjället. Med på färden i alla åren var sovsäcken av renskinn, de varma skodon och handskarna. Och så vindsäcken. De grejerna håller än idag.

De många långa färderna med tung packning gjorde att Olle slet ut höftlederna. För några år sedan opererade han in nya höftledskulor. Ena höften är helt perfekt, den andra åstadkommer en lätt haltning. Men det hindrar inte 82-åringen från att varje vinter snöra på sig slalomskidorna och åka i backarna runt huskuten.

□ Träffas i Åre

Vintertid följer han naturligtvis också det svenska alpina landslaget med TV:s hjälp. I vintres fick han för övrigt en viktorskåpning från Ingemar och resten av gänget på träningsläger. An har han aldrig träffat Stenmark personligen. Kanske finns chansen vid World Cup i Åre i februari nästa år.

För om Stenmark i Kungen så är Rimfors Pionjären. Olle gav sig iväg till kontinenten för att finna hemligheten bakom slalomåkning. Idag är det mellaneuropeerna som ruskar på huvudet och undrar hur Ingemar bär sig åt. Och i Åre sitter Olle och myser och tycker att cirkeln är sluten. För det var i Norden det började en gång.

□ Så här såg mina gamla skidor ut, säger Olle Rimfors. Det har hänt en hel del inom branschen sedan min tävlingsid. Titla bara på den moderna skidan och jämför.

□ En snabbbindning som är genialt rimfors. Längst fram i pläxan fästs en lite mörla och i den hakar man fast ett stycke gummiband. Där bak träs gummibandet över klacken. Det går snabbt och det håller om man nu bara ska iväg runt knuten.

□ Svenskarna fick redan från början rykte om sig att vara några riktigt hejare att valla. Så småningom började även de arlbergiska stilfinesserna fastna hos Olle och Sigge. På väg hem till Sverige ställde man för skojs skull upp i VM i Davos!!!

□ Vi kände att vi inte hade mer att lära oss på hemmaplan så vi beslöt oss för att åka ned till Österrike och St. Anton för att få svar på alla frågor om utförsåkning som vi gick och bar på, berättar Olle Rimfors.

BILDERNA UR OLLES BOK